

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἰγούστου Μακέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς
 Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
 ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Δισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου:
 ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ ἄκατος τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἐξηκολούθει νὰ πλέη τὴν διώρυγα. (σελ. 117).

ΑΙΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Α'

ΕΙΣ ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΕΟΝΤΕΣ

Ἐνθ' ὁ Λουδοά, ὅστις εἶχεν ἀνάψει πυρκαϊὰν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην διὰ ν' ἀποκτήσῃ πλείονα ἰσχὺν καὶ ἀπασχολήσῃ τὸν

ἡγεμόνα του, εἰργάζετο μετὰ τῆς δραστηριότητος, ἣν εἶδομεν ὅπως καταστρέψῃ δι' ἐνὸς πραξικοπήματος τὴν Ὁμοσπονδίαν, ἥς ὁ Γουλιέλμος Γ' ἐκηρύχθη ἀρχηγός, ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἀφικνεῖτο ἡσύχως καὶ ἀνυπόπτως ἐξ Ἀγγλίας εἰς Ὀλλανδίαν, τὴν γεννέθλιόν του γῆν.

Ἡσύχως λέγοντες, δὲν λέγομεν ἴσως τ' ἀκριβῆ. Σφοδρὰ τρικυμία κατέλαβε τὸν στόλον του πρὸς τὰς ἀκτὰς, ὁ δὲ ἡγεμὼν, ἀνυπομονῶν νὰ προσορμισθῇ, ἐρρίφθη μόνος σχεδὸν ἐντὸς λέμβου καὶ διεκινδύνευσεν

μὲν μυριάκις ν' ἀπολεσθῇ ὁ Καῖσαρ καὶ ἡ τύχη του, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπέβη εἰς τὴν ζήραν.

Ὁ Γουλιέλμος εἶχε τότε ἡλικίαν τεσσαράκοντα καὶ ἐνὸς ἔτους. Ἦτο ἀδύνατος τὴν κορσιν, ἀσθενικός, ἔβηκεν ἐνίοτε τόσον σφοδρῶς, ὥστε κατέπιπτε λιπόθυμος καὶ τὸ σῶμά του ἐφαίνετο ζῶν, χάρις μόνον εἰς τὴν ἰσχυράν του θέλησιν, ὅπως ἡ μορφή του ἐφαίνετο ζῶσα διὰ μόννης τῆς λαμπείας τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὅταν ἡ ὠχρὰ ἐκείνη μορφή μὲ τὴν γρυπὴν ρίνα,

μὲ τὰ συνεσφιγμένα χεῖλη, μὲ τὰς ἐξε-
χούσας ὀστεώδεις παρειὰς ἐνεφανίζετο ἐν
τῇ χάνῃ ἡρμεία τοῦ βίου, ὁ διαβάτης ἔλε-
γεν: Ἰδοὺ εἰς ἐπιθάνατος, ὅστις ἐξῆλθε νὰ
ζεσταθῇ εἰς τὸν ἥλιον. Ὅτε ἡ αὐτὴ μορφή
ἐνεφανίζετο εἰς τὸ μέσον τῆς συμπλοκῆς,
περιστεφομένη ὑπὸ τοῦ πυρός καὶ τοῦ κα-
πνοῦ, ὁ στρατιώτης ἀνεφώνει βλέπων τοὺς
σπινθηροβόλους ὀφθαλμούς του, τὰ φρι-
κιῶντα χεῖλη του καὶ τὰς ἐρυθρὰς ἐκ τοῦ
πυρετοῦ παρειὰς του: Αὐτὸς εἶνε ἦρωας!

Ὁ μέγας αὐτὸς στρατηγός, ὁ πάντοτε
ἡττηθεὶς παρὰ τῆς Γαλλίας, ἐσταίχισεν
εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ εὐγενέστερόν της αἷμα
καὶ πάντας τοὺς θησαυρούς της. Ἄν δὲν
ὑπῆρχεν αὐτός, ὁ βασιλεὺς δὲν θ' ἀπεκα-
λεῖτο ἴσως Λουδοβίκος ὁ Μέγας, θ' ἀπε-
καλεῖτο ὅμως Λουδοβίκος ὁ Ἰσχυρὸς, ἢ
Λουδοβίκος ὁ Εὐδαίμων. Ὁ βασιλεὺς τῆς
Γαλλίας εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ὀφείλει τὸν
φοβερόν ἐκείνον ἔχθρον. Ἡ ἀλαζονεία του
συνήντησε μίαν ἄλλην ἴσιν καὶ ὁ ἀγὼν
διήρκεσε τριάκοντα ἔτη.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς εὐ-
δαιμονίας του, προέτεινε ὡς σύζυγον εἰς
τὸν νεαρόν πρίγκηπα τῆς Ὁράνζης τὴν
δεσποινίδα Βλοά, τὴν πρώτην θυγατέρα,
ἣν ἔσχε μετὰ τῆς δεσποινίδος Λαβαλ-
λιέρ. Ὁ Γουλιέλμος ἀπήντησεν ὅτι ἦτο
υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ Καρόλου Α', του-
τέστι υἱὸς θυγατρὸς γνησίας βασιλέως, ἐγ-
γονὸς τῆς γνησίας θυγατρὸς τοῦ ἐκλέ-
κτορος τοῦ Βρανδεμβούργου, δηλαδὴ ἡ-
γεμόνος βασιλεύοντος, καὶ ὅτι συνεπὶς ἐν
τῇ οἰκογενεῇ του οἱ πρίγκιπες συνειθίζον
νὰ νυμφεύωνται πριγκιπίσας γνησίας καὶ
ὄχι νόθους.

Οὐδέποτε ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' συνεχώρη-
σεν αὐτῷ τὴν τοιαύτην ἀπάντησιν, ἥτο
δὲ λογικὴ ἢ μνησικακία του, ἀφοῦ αὐτὸς
εἶχε νυμφεύσει τὰς ἐκ μοιχείας θυγατέρας
του μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ του πρίγκιπος τοῦ
Ὁρλεάνς καὶ τοῦ ἐγγονοῦ τοῦ μεγάλου
Κονδέ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας διὰ τοῦτο
ᾤωσε κατὰ τοῦ πρίγκιπος τῆς Ὁράνζης
μῖσος ἄσπονδον, τὸ ὅποιον προσεπάθησεν
ὁ τελευταῖος οὗτος ματαιῶς νὰ σβέσῃ διὰ
μυρίων ἐνδείξεων φιλίας καὶ ὑποταγῆς.
Εἶτα, ἀφοῦ πάντα τὰ μέσα μετεχειρίσθη
πρὸς συμβιβασμὸν μετὰ τοῦ βασιλέως
Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ ἀπέτυχεν.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν, θὰ τὸν ἀναγ-
κᾶσω νὰ μ' ἐκτιμήσῃ καὶ πάλιν.

Καὶ ἐτήρησεν ἀπηνῶς τὸν λόγον του.
Ὁ Γουλιέλμος, ἐκλεγείς *στατχοῦδερ*,
ἦτοι Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Ἐπαρχιῶν
τῆς Ὁλλανδίας, ἐνυμφεύθη ἀντὶ νόθου,
τὴν θυγατέρα τοῦ δουκὸς τῆς Ὀράνζης,
ὅστις ἐβασιλεύσε κατόπιν ὑπὸ τὸ ὄνομα
Ἰάκωβος Β' καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἰάκωβος Β'
ἐγένετο σύμμαχος τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'
ἐνεκα τῆς ὁμοδοξίας, ὁ Γουλιέλμος ἐπω-
φελήθη τοῦ μίσους, ὅπερ ἡ διαμαρτυρο-
μένη Ἀγγλία συνέλαβε κατὰ τοῦ παπι-
στοῦ βασιλέως αὐτῆς. Ἐβόηθησε τοὺς
Ἀγγλοὺς νὰ ἐκθρονίσωσι τὸν πενθερόν
του, εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἦτο ἐγγονὸς Καρόλου
τοῦ Α', ἡ δὲ σύζυγός του ἦτο θυγάτηρ

τοῦ ἐκπτώτου βασιλέως, ὁ Γουλιέλμος
εἶχε τὰ προσόντα νὰ διεκδικήσῃ ἐπὶ δι-
πλῶ δικαίωματι τὸ στέμμα τῆς Ἀγγλίας.
Τὸ κατῴρωσε διὰ τῶν ἐπιτηδείων αὐτοῦ
διαπραγματεύσεων, ἐγένετο ἄξιος αὐτοῦ
διὰ τῆς ἐπισήμου νίκης ἣν κατήγαγε
κατὰ τῶν παπιστῶν, ὑποστηριζομένων
ὑπὸ τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἐν Βούνη μά-
χην καὶ καθεστῆς στερεῶς ἐπὶ τοῦ θρόνου,
στηριζομένου ἐπὶ τῆς Ὁλλανδίας, ἣν ἐ-
ξηκολούθει νὰ κυβερνᾷ μὲ τὸν τίτλον τοῦ
στατχοῦδερ, σύμμαχος τοῦ αὐτοκράτο-
ρος τῆς Ἰσπανίας, τῆς Σουηδίας καὶ τῆς
Σαβοΐας, μετὰ τὸν ἐν Αὐγούστη σύνδε-
σμον, ἡδυνήθη διαθροπτόμενος νὰ θεωρῇ
ἑαυτὸν εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς ἓνα τῶν σοβαρο-
τέρων ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλ-
λίας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ Λουδοβί-
κος, ὅστις ἐπέθυμει διακαῶς τὸν πόλεμον, ἐ-
δέησε νὰ εὐχαριστηθῇ. Μεταξὺ τῶν δύο
λεόντων, τῶν βρυχωμένων ἀλαζόνως καὶ
φιλοδόξως καὶ ἐποφθαλμιούντων τὴν αὐ-
τὴν λείαν, δὲν εἶνε δυνατὴ ἡ εἰρήνη εἰμὴ
τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐκ τῶν δύο ὁ εἰς πέ-
ση νεκρὸς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἄλλου.

Κατὰ τὸν ὕπνον ἐνὸς τῶν λεόντων
τούτων ὁ Λουδοβίκος ὠδήγησεν ἑκατοντακίς-
χιλίους ἄνδρας ὑπὸ τὰ τεῖχη τοῦ Μόνς.
Ὁ Γουλιέλμος δὲν ἐπίστευσεν ὅτι οἱ Γάλ-
λοι εἶχον στρατὸν ἑτοιμον, αὐτὸς δὲ ὁ
ἴδιος δὲν εἶχεν. Κατέλιπε τὸ Λονδίον,
ἀφίων κατὰ τὸ συνήθες τὴν ἀντιβαςι-
λείαν εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ ἐπανήρ-
χeto μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς προσφιλεῖς του
ὀλλανδικὰς ἐπαρχίας, αἵτινες παρεσκεύα-
ζον αὐτῷ θριαμβευτικὴν ὑποδοχὴν, ἐνῶ
αὐτὸς δὲν ἐζήτην ἄλλο καὶ δὲν ἐπόθει εἰ-
μὴ τὰ δάση τῆς ὠραίας ἐπαύλεώς του ἐν
Λῶ καὶ τοὺς ἐν αὐταῖς ἀνημέρους ἀγριο-
χοίρους.

Ἡ Ὁλλανδία ἦτο διὰ τὸν Γουλιέλμον,
ἀπὸ τῆς ἀναβάσεως αὐτοῦ εἰς τὸν θρό-
νον τῆς Ἀγγλίας, οἶον ἐξοχικὴ τις ἔ-
παυλις, ἐξ ἐκείνων, ἃς οἱ Ρωμαῖοι ἐκτι-
ζον παρὰ τὴν ὀχθὴν τῆς θαλάσσης. Μετέ-
βαινε ἐκεῖ, ὅπως ἀναπαύθῃ, ὅπως ἐντρυ-
φήσῃ ἀκούων τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν.
ἐκεῖ ἀνεύρισκεν ιδέας θαλερὰς καὶ ἐνεδυ-
ναμοῦτο ὥσει ἐντὸς λουτροῦ ὁ συνταγμα-
τικὸς ἡγεμὼν τῶν τριῶν ἠνωμένων βασι-
λείων εἰς τὴν δημοκρατίαν τῶν ἐπτὰ ἡ-
νωμένων ἐπαρχιῶν.

Ἐκεῖθεν νῆχαριστεῖτο ν' ἀπειλῇ καὶ νὰ
προσβάλῃ τὴν Γαλλίαν· ἐκεῖ ἐξετυπῶντο
οἱ λίβελλοι καὶ κατεσκευάζοντο τὰ πο-
λιτικὰ προγράμματα. Ἐκεῖθεν οἱ μεταρ-
ρυθμισταί, οἱ διωχθέντες τὸς σκληρῶς
καὶ τόσον ἀσυνέτως ἐκ Γαλλίας διὰ τοῦ
ψηφίσματος τῆς Νάντης, ἀνταπέδιδον εἰς
τὴν πατρίδα των κακὸν μὲν ὀλιγώτερον
ἐκείνου τὸ ὅποιον ἔπαθον, ἀλλὰ περισσό-
τερον ἐκείνου τὸ ὅποιον ἐπιτρέπει ἡ χρι-
στιανικὴ θρησκεία, ὅσον καὶ ἂν εἶνε με-
ταρρυθμισμένη.

Ὁ Γουλιέλμος, ὅστις εὐχαρίστως ἐνέ-
διδεν εἰς πάσας τὰς οἰκειότητας τῶν προσ-
φιλῶν του Ὁλλανδῶν δὲν ἐπέτρεπεν αὐ-
τοῖς ἐν τούτοις νὰ καταφέρωνται κατὰ

τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ὅσον αὐτοὶ ἐπέθυ-
μον. Τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' ἐμίσουν καὶ
ἐφοβούντο οἱ Ὁλλανδοί, τὸν δὲ Λουδοβί-
κος ἐβδελύσσοντο. Ὁ Γουλιέλμος κατέλειπεν
ἐλευθέρως εἰς τὴν κακολογίαν των τὸν
Λουδοβίκο, ἀλλ' ἥλλαξε τὸ θέμα τῆς συνο-
μιλίας, ὁσάκις αὐλικὸς τις ἀπεπειράτο
κολαχεῖαν τινὰ ἐπὶ βλάβῃ τοῦ βασιλέως
τῆς Γαλλίας. Τὴν γενναϊότητα ταύτην
ἄλλως τε ἐμμεῖτο ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', ὅστις
οὐδέποτε προσέβαλλε τινὰ διὰ λόγων καὶ
οὐτινος τὸ μῖσος οὐδέποτε κατήρχετο μέ-
χρις ἐνοχλήσεως. Ἐὰν ἐξηκολούθει ν' ἀ-
ποκαλῇ τὸν νέον βασιλέα τῆς Ἀγγλίας
Κύριον πρίγκηπα τῆς Ὁράνζης, ἐνῶ ἀπε-
κάλει τὸν Ἰάκωβον Β' *ἀδελφόν*, ἀφ' ἐτέ-
ρου ὅμως, ἀφοῦ παρεῖχον εἰς τὸν ἐκπτώ-
τον τοῦτον ἡγεμόνα Αὐλὴν καὶ στρατοὺς
καὶ ἑκατομμύρια, τὰ πάντα τέλος, ἐνόσφ
δὲν τῷ ἀπέδιδε τὸν θρόνον, ἐπλήρωνεν
ἀκριβὰ τὸ δικαίωμα ν' ἀποκαλῇ αὐτὸν
Μεγαλειότατον.

Κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος, ἐν τῇ μάχῃ
τῆς Βούνης, σφαῖρα τηλεβόλου διήλθε ψά-
ουσα μόλις τὸν ὦμον τοῦ βασιλέως, δι-
εσπάρη δὲ ἡ φήμη ὅτι ἐφονεύθη. Ἐν Πα-
ρισίαις οἱ ἡλίθιοι εὐπιστοὶ ἔκαμαν φω-
ταψίας, ἀνῆψαν χαρμολύπους πυρὰς καὶ
ἔκαυσαν πολλὰ ἀνδρείκελα ξύλινα, τὰ
ὅποια ἀπεκάλουν πρίγκιπας τῆς Ὁράν-
ζης. Εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας ἐψάλησαν Δο-
ξολογίαι.

Ἄλλ' ἐν Βερσαλλίαις ὁ βασιλεὺς δὲν
συνεκινήθη. Δι' οὐδενὸς μεδιάματος, δι'
οὐδεμιᾶς λείσεως ἐξεδήλωσε τὴν χα-
ράν του. Ἡ φυσικὴ του δὲ αὐτὴ ἀξιοπρέ-
πεια τὸν προσεφύλαξεν ἀπὸ τῆς λύπης καὶ
τῆς διαχωμωδήσεως, ἣν ὑπέστησαν ὅλοι
ἐκεῖνοι οἱ δειλοὶ ταραχοποιοί, ὅτε τὴν ἐ-
παύριον ἐγνώσθη ὅτι ὁ πρίγκιψ τῆς Ὁ-
ράνζης ἦτο ὑγιέστατος.

Οὕτω λοιπὸν οἱ δύο ἐχθροὶ ὑπολή-
ποντο καὶ ἐφείδοντο ἀλλήλων, ἀναμέ-
νοντες τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξολοθρεύσωσιν
ὁ εἰς τὸν ἄλλον. Ὁ πόλεμος αὐτὸς τοι-
ουτοτρόπως ἠῤῃσεν ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῇ
ἐκ τῶν ἀτομικῶν φιλοφρονήσεων.

Ἰδοὺ διατὶ ἐπανευρίσκομεν τὸν Γουλι-
έλμον ὅπως οὖν σοβαρόν, σκυθρωπὸν ἐν τῷ
μέσῳ τοῦ πατάγου τῆς χαρμονῆς, μεθ' ἧς
ἡ πόλις τῆς Χάγης ἐπανηγύριζε τὴν ἀφι-
ξιν τοῦ προσφιλοῦς της *στατχοῦδερ*. Ὁ
Γουλιέλμος προὔτιμα νὰ εὕρισκετο πλα-
νόμενος εἰς τὰ δάση μετὰ τῆς ἀγέλης τῶν
θηρευτικῶν κυνῶν του· ἀλλ' ἡ Χάγη, ἐορ-
τασίμως κεκοσμημένη, εἶχεν ἀνεγείρει ἀ-
ψίδας, ἡ Χάγη ἀπέτεινε στίχους λατινι-
κοὺς καὶ ὀλλανδικούς, συντεθέντας πρὸς
ἔπαινον τοῦ Γουλιέλμου καὶ φόγον τοῦ
Λουδοβίκου ΙΔ'. Ἡ Χάγη τέλος προσέ-
φερον εἰς τὸν στατχοῦδερ θέαμα ἐν τῷ θε-
άτρῳ, μετὰ τὸ ὅποιον παρετίθετο δεῖπνον.

Δὲν θὰ περιγράψωμεν τὸ δεῖπνον, τὸ
προωρισμένον δι' Ἀγγλὸν βασιλέα καὶ πα-
ρεσκευασμένον ὑπὸ ὀλλανδικῆς μαγειρικῆς.
Ἡ ἐπιχειρήσις θὰ ἦτο δυσχερὴς καὶ ἡ
σκιά τοῦ Βατέλ, τοῦ δασέμου μαγείρου,
θὰ παρωργίζετο. Θὰ κάμωμεν ὅμως λό-
γον περὶ τοῦ θεάματος, διότι ἀναμι-

γνύεται ὅπως οὖν εἰς αὐτὸ καὶ ἡ Γαλλία.

Τὸ ἐν Χάγῃ ἀνάκτορον ἐγείρεται παρὰ λίμνην καλουμένην Ἰχθυοτροφεῖον. Τὰ παρὰ θύρᾳ του, ὅπως ἐν Βενετίᾳ, κατοπτρίζονται εἰς τὰ ὕδατα. Ἐπὶ τῶν ὑδάτων τούτων, εἰς ἃ νήχονται οἱ ὠραιότατοι τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἰχθύων, εἶχεν ἀνεγερθῆ μετὰ σπουδῆς θέατρον εἰκοσιτεσσάρων τετραγωνικῶν ποδῶν· ἐκάστη πλευρὰ αὐτοῦ παρίστα ἐν βασίλειον, ἥτοι τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Σκωτίαν, τὴν Ἰρλανδίαν καὶ — ἅς τὸ ὁμολογήσωμεν — τὴν Γαλλίαν, χιμαϊρικὸν κτήμα, ὅπερ οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας ἐπιμένουσι νὰ ζωγραφίζωσιν ἐπὶ τοῦ οἰκοσμήμου των, μὴ δυνάμενοι νὰ περιλάβωσιν αὐτὸ εἰς τὸν χάρτην τοῦ Κράτους των.

Ἐνῷ τὸ πλῆθος ἐθαύμαζε τὸ αὐτοσχέδιον ἐκεῖνο κτίριον καὶ ἐπεφήμεν διὰ κρυγῶν τὸν Γουλιέλμον καὶ τοὺς αὐλικούς του, τοποθετηθέντας ἀπέναντι τοῦ Ἰχθυοτροφείου ἐπὶ βραχίονος ἐπιστρωμένων δι' ὀλοσηρικῶν, ἐθεάθησαν ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων τῆς λίμνης δύο ὑπερμεγέθεις λέοντες, ὁ ἀγγλικὸς καὶ ὁ ὀλλανδικός, οἵτινες ἐφάνιντο ὡσεὶ βαίνοντες ἐπὶ τῶν ὑδάτων. Ὑπεράνω αὐτῶν, ἡ κάλλιον εἰπεῖν, μεταξὺ αὐτῶν, ἐφάνη ὁ ἥλιος, ἥλιος γιγάντιος ἐκ ζύλου, τοῦ ὁποίου ὁ ἀνθρωπόμορφος καὶ τὴν ἑκφρασὶν εὐήθης δίσκος ἔφερε κύκλον πεντηκοντάδα ἀκτίνων, ἃς οἱ φιλοπάτριδες ὀλλανδοὶ καλλιτέχναι ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπικαλύψωσι διὰ κεχρυσωμένου χαρτίου.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἡλίου οἱ θεαταὶ ἐξέφεραν ἀγρίας κρυγὰς ἀποδοκιμασίας, τὰς ὁποίας οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε ν' ἀφίουν εἰς μόναν τὰ θηριώδη τετράποδα, ὅταν εἶνε ἐξωργισμένοι.

Ὁ Γουλιέλμος, ἐφ' οὗ πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενῶς προσηλωμένοι, ὡς νὰ ἠρώτων αὐτὸν ἐὰν ἐννοεῖ τὴν ἀλληγορίαν, ἔμεινεν ἀπαθής καὶ οὐδὲ ἐξεδήλου τὴν χαρὰν τῆς καρδίας του, ἥτις ἐσκίρτα ἐν τούτοις, ὅπως ὅλαι αἱ ἄλλαι ἐξ ὑπερηφάνειας καὶ μένους ἐθνικοῦ.

Ἐπρόκειτο νὰ ἴδωσι τίς ἐκ τῶν δύο λεόντων, ὁ ἀγγλικὸς ἢ ὁ ὀλλανδικὸς θὰ κατεβρόχιζε τὸν ἥλιον. Πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Χάγης αὐτὸ ἀνέμενον καὶ αὐτὸ ἤλθον νὰ ἴδωσιν εἰς τὸ θέαμα, οὐδεὶς δ' ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν ὁ φρονῶν ὅτι ὁ ἥλιος ἠδύνατο νὰ καταβάλλῃ τοὺς λέοντας. Καὶ ὅμως αὐτὸ συμβαίνει ἐνίοτε ἐν Ἀφρικῇ.

Ἀλλὰ μὴ λησμονώμεν ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν θεάτρῳ, παρὰ τὸ Ἰχθυοτροφεῖον, ὅτι ὁ ἥλιος ἀπόλλυσιν ἐπαίσθητῶς τὴν δυνάμιν του τόσον ἐγγὺς τοῦ ὕδατος καὶ ὅτι αἱ ἀκτίνες του εἶνε ἐκ ζύλου καὶ χάρτου ἐπιχρῆσου.

Οἱ λέοντες ἠνοιγον τὸν φάρυγγα ἀπειλητικῶς, ὁ δὲ ἥλιος περιέστρεψε τοὺς χονδρούς ἐλλειψοειδεῖς ὀφθαλμούς του· ὁ ἄγων ἔμελλε ν' ἀρχίσῃ, οἱ δὲ मुखημοὶ τοῦ πλῆθους ἐδείκνυντο ὅτι ἡ συγκίνησις καὶ τὸ ἐνδιαφέρον εἶχον φθάσει εἰς τὸ ἔπακρον.

Ἀλλ' αἰφνης ὁ ἥλιος, περιστρεφόμενος ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν ἀκτίνων του, ὡς τροχός, ἤρχισε νὰ ἐξακοντίζῃ ποταμούς

πυρὸς κατὰ τῶν λεόντων, χάρις εἰς μυρίους πυρσύλους φλογίζομένους ἀλληλοδιαδόχως.

Τὸ πλῆθος ἐτήρησε σιγὴν ἀμφίβολον, μὲ ὅλον τὸ μεγαλεῖον τοῦ θαύματος. Εὐρίσκειν ὅτι ὁ ἥλιος εἶχε πάρα πολλὴν ζωηρότητα καὶ οἱ λέοντες ὑπὲρ τὸ δέον μεγάλην ὑπομονήν, πολλοὶ δὲ τῶν μᾶλλον ἐξημμένων ἤρχισαν νὰ κράζωσιν: Ρίψατε τὸν ἥλιον εἰς τὴν λίμνην!

Ἀλλὰ πῶς ἐξεδικήθησαν οἱ λέοντες! Ὁ ταλαίπωρος ἥλιος περιστρέφετο ἀκόμη ἐξακοντίζων τοὺς ἀσθενεῖς τοῦ σπινθήρα, ὅτε τὰ δύο τετράποδα φλογισθέντα καὶ αὐτὰ ἐπὶ τέλους, κατεκεραυνοβόλησαν αὐτὸν διὰ τόσων πυρσύλων, τόσην ἔριψαν κατ' αὐτοῦ βροχὴν σπινθήρων, τόσας βόμβας, ὥστε κατέπνιξαν τὸν ἀσήμαντον αὐτοῦ κρότον διὰ τῶν βρυχηθῶν του, τὸ πῦρ του διὰ τῶν ἠφαιστειῶν των καὶ τὸν ἠνάγκασαν νὰ κρυβῇ εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰχθυοτροφείου, ὅπου ἐβυθίσθη κατησχυμένος.

Τότε βροχὴ ἀστέρων φωτεινῶν ἐφώτισε τὰς ὠχρὰς ὄψεις τῶν ἐκατοντακισχιλίων θεατῶν, οἵτινες ἐξέφερον ὠρυγὰς χαρᾶς, ἱκανὰς νὰ κατακρίψωσι τὸ ἀνάκτορον καὶ νὰ ἀτακτοποιηθῇ καὶ αὐτὸ ὅπως ὁ ζύλιος ἥλιος εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἰχθυοτροφείου.

Εἶτα πάντες οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ αὖτις ἀνεζήτησαν ἐπιδοκιμασίαν τινὰ ἢ εὐχαριστίαν ἐν τῇ μορφῇ τοῦ Γουλιέλμου. Καὶ τῷ ὄντι, ὅλαι ἐκεῖναι αἱ φλόγες, ὁ καπνός, οἱ κρότοι, τὰ βροντώδη χειροκροτήματα, πᾶσα ἐκεῖνη ἡ ἐθνικὴ χαρὰ, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἦτο ὁ σκοπὸς καὶ ἡ ἀφορμή, ἐπέδρασαν ὅπως οὖν ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Γουλιέλμος προσέκλινεν ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς συμπατριώτας του καὶ τοὺς εὐχαριστήσας εἰλικρινῶς· ὁ δαίμων τῆς ἀλαζονείας ἐβασίλευσεν εἰς τὴν ψυχὴν του ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Ὁ Γουλιέλμος ἐμειδίασε φιλαρέσκως ἐπὶ τῇ ἀλληγορίᾳ τοῦ βυθισθέντος ἡλίου, αὐτὸς ὁ ἀνήμερος καὶ ἄκαμptos, ὅστις ἀπεδίωκε τοὺς κόλπακας λέγων:

— Ἀχρεῖτοι! μ' ἐκλαμβάνετε διὰ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, εἰς τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Αὐλῆς του εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐξ ὀλοσηρικοῦ θολίαν, ἐφ' ἣν ἐκάθητο ὁ βασιλεὺς καὶ πλησιάζας πρὸς αὐτόν, τῷ εἶπε κρυφίως:

— Μεγαλειότατε, εἶνε ἔξω εἰς Γάλλος, ὅστις φέρει, ὡς λέγει, σπουδαίαν εἰδησιν.

Ὁ βασιλεὺς, ὃν ἀκόμη πάντες οἱ θεαταὶ παρετήρουν, δὲν συνωφρῶθη ποσῶς. Ἐστράφη μόνον πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν μετὰ μορφῆς σοβαρᾶς καὶ ἠρώτησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

— Ποῦτος Γάλλος;

— Ἐνας, ὅστις φαίνεται κατὰσκοπος ἢ αὐτόμολος, εἰδεχθῆς τὴν ὄψιν καὶ κουρασμένος πολὺ ἀπὸ τὸν κόπον.

— Καὶ πόθεν ἔρχεται;

Ἐξηκολούθει δ' ἐνῷ ἠρώτα ὁ βασιλεὺς παρατηρῶν τὰ τελευταῖα πυροτεχνήματα, δι' ὧν ἐπανηγυρίζετο ἡ κατὰδυσιν τοῦ ἡλίου.

— Ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ Λουδοά, Μεγαλειότατε.

Ὁ Γουλιέλμος ἀνεσκίρτησε φρικιάσας ὡς ἄρπη, ἥς πάσας τὰς χορδὰς ἐπιψαύει ὁ ἀνεμος.

— Εἰς τὴν στοᾶν! εἶπε μετὰ σπουδῆς.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀνεχώρησεν· ὁ Γουλιέλμος ἠγέρθη, ἐνῷ ἐξηκοντίζοντο οἱ τελευταῖοι πύραυλοι, ἐχειρέτισε τὸ πλῆθος, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν του, εἶτα ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἐν εἰδῇ σκηνῆς ἐξ ὀλοσηρικοῦ θολίας μετὰ τῶν Ἀγγλῶν λόρδων καὶ τῶν εὐγενῶν ὀλλανδῶν, τῶν ἀποτελούντων τὴν ἀκολουθίαν του.

Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ὄμιλος διήλθε διὰ τῆς στοᾶς, εἰς τὴν ἐσχατίαν τῆς ὀποιᾶς, ἐντὸς ἀπεράντου αἰθούσης ἀπαστραπτούσης ἐκ χρυσωμάτων, κρυστάλλων καὶ εὐωδῶν κηρίων παρετίθετο τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο συμπόσιον, οὗτινος ὠκίσθημεν νὰ μὴ περιγράψωμεν τὴν ὀμηρικὴν δαψιλείαν.

Τὸ ὄμμα τῶν συνδαιτυμόνων εἰς αὐτὸ τὸ θέαμα ἀπέβλεψεν εὐθύς μετὰ τὰ πρῶτα ἐν τῇ στοᾷ βήματα. Ἀλλ' ὁ Γουλιέλμος ἔριψε τὸ βλέμμα του ἀριστερά, εἰς τὴν σκιά καὶ διέκρινε στηριζόμενον, ἡ κάλλιον εἰπεῖν, κλονιζόμενον, πλησίον μαρμαρίνου κίονος, ταλαίπωρόν τινα ἄνθρωπον, ἀκόμη ἀσθμαίνοντα, φαλακρόν, λιπόσαρκον, ἐπιτηρούμενον ὑπὸ δύο νεαρῶν ἀκολουθῶν, οἵτινες παρετήρουν γελῶντες καὶ τὰ ἐλάχιστα αὐτοῦ κινήματα.

Ὁ Γουλιέλμος τόσους εἶχεν ἴδαι ἐχθροὺς κατὰ πρόσωπον, ὥστε ἐγίνωσκε καλῶς τὴν ἑκφρασὶν τοῦ μίσους. Ἡ μορφή τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου δὲν ἐνέπνευσεν αὐτῷ ὑπόνοιαν ἐγγχειριδίου ἢ δηλητηρίου. Ἦτο ὁ φόβος προσωποποιημένος, φέρων ἱμάτιον μάλλινον καὶ ὑποδήματα λασπωμένα. Ἀλλὰ μὲ ὅλον αὐτὸ τὸ ἀπεχθές ἐξωτερικὸν ἐνυπῆρχεν ἐν αὐτῷ κατὰ τι τὸ στρατιωτικόν, ὅπερ ἐφείλκυεν ἀμέσως τὴν προσοχὴν τοῦ ἡγεμόνος.

Ἐσπευσε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ὀμίλου, τοῦ ὀδεύοντος πρὸς τὴν αἴθυσαν τοῦ συμποσίου, διότι εἶχεν ἀντιπαρέλθει ἤδη πρὸ τοῦ ἀγνώστου, τοῦ στηριζομένου εἰς τὸν κίονα.

— Προχωρήσατε, κύριοι, τοῖς εἶπεν· ἐγὼ θὰ ἔλθω κατόπιν.

Καὶ εὐθυτενῆς, ἀφοβος, μὲ τὸ ὄμμα ἀπτόητον, μὲ τὸ στήθος ἀπροφύλακτον, προὐχώρησε πρὸς τὸν ἀγνώστον.

— Εἶσαι Γάλλος; τὸν ἠρώτησεν.

— Ναί, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ Λουδοά;

— Μάλιστα.

— Εἶσαι στρατιώτης;

— Εἶμαι ξιφομάχος.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Λαγκομπέρζ.

— Τί μὲ θέλεις;

— Σὰς φέρω μίαν εἰδησιν.

Ὁ Γουλιέλμος ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα φυσικῶς καὶ ἀπροσπονήτως, τὸ ὄμμα ἔχων ἀτενῶς προσηλωμένον εἰς τὰς ἀνησύχους χεῖρας τοῦ μεθ' οὗ συνδιελέγετο. Εἶχε σκεφθῇ ἐν τῷ μεταξὺ ὅτι ἡ ἀνδρεία

εἶνε ὥραϊον πρᾶγμα καὶ ἡ γενναϊότης εὐγενὴς ἀρετὴ, ἀλλὰ ὅτι, τὰ δύο ταῦτα πλεονεκτήματα δὲν προφυλάττουσι τὸν ἀνθρώπων ἀπὸ τραῦμα ἐγγχειριδίου καὶ ὅτι ὁ Ἑρρίκος Δ', βασιλεὺς ἀνδρείος καὶ γενναῖος, ὁ Ἑρρίκος Γ', βασιλεὺς ἐνίοτε γενναῖος καὶ ἀνδρείος, ἀπέθανον ἀμφοτέρω, διότι δὲν ἐσυλλογίσθησαν τοῦτο ἐγκαίρως.

— Ἀς ἀκούσωμεν τὴν εἰδήσιν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Τὸ Μὸνς προσεβλήθη, ἔσπευσεν ν' ἀπαντήσῃ ὁ Λαγκομπέρζ μὲ τὴν λακωνικότητα Σπαρτιάτου.

Ὁ Γουλιέλμος ἐφριχάσεν.

— Μὲ περιπέτεις; εἶπε, προσεβλήθη! . . . παρὰ τίνος;

— Παρ' ἡμῶν.

— Καὶ πόσοι εἰσθε σεῖς; ἀπήντησε μετὰ ζωηρότητος ὁ Γουλιέλμος μεταχειριζόμενος τὴν ἰδίαν ἔκφρασιν τοῦ Λαγκομπέρζ.

— Ἐκτὸν χιλιάδες, ἀπήντησεν οὗτος.

Ὁ Γουλιέλμος μετὰ μειδιάματος οἴκτου ὑπέλαθεν:

— Ἐὰν θέλῃς νὰ πληρωθῇς, φανοῦ ἀντάξιος τῆς ἀμοιβῆς ὁμολόγησε ὅτι σ' ἔστειλεν ἐπίτηδες ὁ Λουβοᾶ πρὸς ἐμὲ διὰ νὰ ταραξῇς τὴν ἡσυχίαν μου . . . διὰ νὰ μὲ κάμῃς ν' ἀποθάνω ἐκ φόβου. . . Ὁμολόγησέ το καὶ σοῦ δίδω τὸ διπλοῦν ἀφ' ὅ,τι σοῦ ὑπεσχέθη. ἀλλ' ὁμολόγησέ το γρήγορα, διότι μὲ περιμένουν νὰ δειπνήσω.

Ὁ Λαγκομπέρζ κλονιζόμενος καὶ μὲ τὸν ὀφθαλμὸν ὑαλῶδη:

— Μεγαλειότατε, ἐψιθύρισε, ἐγὼ ἐπιγόμαι περισσότερον ἀπὸ Ὑμᾶς διήνυσα ἑκατὸν λεύγας καὶ ἀποθνήσκω ἀπὸ τὸν κόπον καὶ ἀπὸ τὴν πείναν. Ἦλθα διωχθεὶς ἀπὸ τὸν κύριόν μου καὶ τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ καθειργθῶ ἰσοβίως εἰς φυλακὴν.

— Γνωρίζομεν ὅτι ὑπῆρξεν ἄλλοτε εἰς κάποιος Ζώπυρος, ὅστις ἔπραξε τὸ αὐτὸ διὰ τὸν Δαρεῖον, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Γουλιέλμος: μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι ἐκεῖνος ἡρωτηρίασε τὴν ρινὰ του καὶ τὰ ὠτά του διὰ νὰ φανῇ περισσότερον πιστευτός: ἐσὲ σοῦ λείπει μόνον ἓνα μάτι. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶνε ἀρκετὴ ἀπόδειξις, ὅτι ὁ Λουβοᾶ εἰς διάστημα ἑξ ἑβδομάδων ἐσχηνμάτισε τόσον ἰσχυρὸν στράτευμα. Θὰ ἦτο ἀληθὲς κατόρθωμα.

— Ἐπρεπε νὰ μὴ παραξενεύεσθε διὰ τὰ κατορθώματά του, εἶπεν ὁ Λαγκομπέρζ, μετὰ τὸ παιγνίδιον, τὸ ὅποιον σὺς ἔπαιξε κατὰ τὸ 1672 ὁ προμηθευτὴς Βρόσμυαν;

— Ὁ Βρόσμυαν! ἀνέκραξεν ὁ Γουλιέλμος, ὁ προμηθευτὴς, ὁ ὅποιος ἡγόρασεν ὅλα τὰ πολυεφεδία μου;

— Ἀκριβῶς.

— Καὶ αὐτὸν τὸν προμηθευτὴν τὸν εἶχε πέμψῃ ὁ Λουβοᾶ;

— Ὁ Βρόσμυαν ἦτο αὐτὸς ὁ Λουβοᾶ.

— Ἀπόδειξέ μου το.

— Ἐγὼ τὸν συνώδεα εἰς τοὺς ἐμπόρους ἐν Ροττερδάμῃ.

Ὁ Γουλιέλμος ἔδηξε τὰ χεῖλη μέχρις

αἵματος προσπαθὼν ν' ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησιν, ἣν προῦξενε αὐτῷ ἡ ἀνάμνησις ἐκεῖνη.

— Λοιπὸν ἤλθες ἐδῶ διὰ νὰ προδώσῃς τὴν πατρίδα σου; εἶπε πρὸς τὸν Λαγκομπέρζ.

— Ὅχι τὴν πατρίδα μου, ἀλλὰ τὸν Λουβοᾶ.

— Καὶ τὸ ὀρκίζεσαι; . . . τὸ ἐγγυᾶσαι διὰ τῆς ζωῆς σου;

— Ναί, ὅτι τὸ Μὸνς προσεβλήθη ὑπὸ στρατοῦ ἐξ ἑκατὸν χιλιάδων ἀνδρῶν.

— Διοικουμένου παρὰ τίνος; . . .

— Παρὰ τοῦ βασιλέως!

Εὐθὺς δὲ ὡς εἶπε τὰς λέξεις ταύτας, αἵτινες ἀνῆψαν πυρὰν φοβερὰν εἰς πάσας τὰς φλέβας τοῦ Γουλιέλμου, ὁ Λαγκομπέρζ ἔπεσεν ἐξηντηγμένος, κατ' ἀρχὰς γονυπατῆς καὶ εἶτα ὑπτίος, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὡσεὶ ἵνα ἀποδείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ αὐτομόλου, ἱππεὺς τις, περίρρυτος ἐξ ἰδρωτός καὶ κατεσπιλωμένος ἐκ τῆς ὁδοπορίας, ἀφίκετο κομίζων πρὸς τὸν Γουλιέλμον ἐπιστολὴν τοῦ πρίγκιπος τῆς Βέργης, διοικητοῦ τοῦ Μόνς.

Ἦτο ὁ πέμπτος ἀγγελιαφόρος ὁ ἔξαποστελλόμενος μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν Γάλλων ἀλλ' ὁ στρατάρχης Λουξεμβούργος καὶ ὁ Βουφλέρ εἶχον συλλάβει τοὺς τέσσαρας.

Ὁ Γουλιέλμος ὠχρίασεν, ἔσχισε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐπέβαλεν αὐτῷ αὐστηρὰν σιγὴν.

Ἐννοεῖται ὅτι ἀπὸ τῆς ἐσχάτης τῆς στοᾶς οἱ λόρδοι καὶ οἱ εὐπατρίδαι, μετὰ πάντων τῶν συνηθροισμένων ἀξιωματικῶν, παρετήρουν τὴν διπλὴν ταύτην σκηνὴν μετὰ βλέμματος περιέργου καὶ ἐν ἄκρῃ ἀνυπομονησίᾳ τοῦ στομάχου.

Ὁ Γουλιέλμος δαμάσας τὴν ἔδραν τὴν δάκνουσαν τὴν καρδίαν του.

— Κύριοι, εἶπεν ἡσύχως, ἰδοὺ εἰς αὐτῆς Γάλλος ἀξιωματικός, ὅστις ἀποθνήσκει ἀπὸ τὴν πείναν, ἀπὸ τὸ ψῆχος καὶ ἀπὸ τὴν κόπωσιν. Καθὼς φαίνεται, δὲν πληρώνονται γενναίως οἱ ὑπηρετούντες τὴν Αὐτοῦ Χριστιανικωτάτην Μεγαλειότητα. Ἀκόλουθοι! δώσατε εἰς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον νὰ δειπνήσῃ καὶ ἄς τὸν βάλουν ἰδιαιτέρως ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου μου. Ἡμεῖς δέ, κύριοι, ἄς καθήσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, παρκαλῶ ἀνυπομονῶ νὰ πῶ εἰς ὑγείαν σας.

Ὁ Γουλιέλμος, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ ἀκόλουθοι καὶ οἱ ὑπασπισταὶ του ἀπεκόμιζον τὸν Λαγκομπέρζ, ἐκάθησεν ἐπὶ θρόνου πολυτελοῦς, ἔχων ἐκ δεξιῶν μὲν τὸν κυβερνήτην τῆς Χάγης καὶ ἐξ εὐωνύμων τὸν δούκα Μονμάουθ. Ἐνθ' ὁ ἐκάθητο μὲ τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη, προσεκάλεσε τὸν πρῶτον τῶν ὑπασπιστῶν του Ὁβερκερκ καὶ εἶπεν αὐτῷ κρυφίως, χωρὶς νὰ πύσῃ παρατηρῶν τὴν ὀμύγηριν.

— Μετὰ μίαν ὥραν νὰ εἶνε ἔτοιμοι ἵπποι μετὰ συνοδίας.

Τὸ συμπόσιον ἤρχισεν συνεχῆς καὶ ἀδιάκοποι ἦσαν αἱ θορυβώδεις προποσείς

ὑπὲρ ἐκάστης τῶν ἐπαρχιῶν, εἶτα ὑπὲρ τῶν ἐπτὰ ὁμοῦ, κατόπιν ὑπὲρ τῆς Ἀγγλίας, ἀκολουθῶς ὑπὲρ τῆς Σκωτίας, ἔπειτα ὑπὲρ τῆς Ἰρλανδίας καὶ μετὰ ταῦτα ὅμως ὑπὲρ τῶν Τριῶν Ἠνωμένων βασιλείων, τέλος ὑπὲρ τῆς ἐξοντώσεως τοῦ περιφήμου ἡλίου, τοῦ λάμποντος ἐν Βερσαλλίαις τὴν τελευταίαν ταύτην πρόπον ὑπεδέχθησαν μετὰ κραυγῶν φρενητιῶδων πάντες οἱ συμπόται, ἐνθ' ὁ Γουλιέλμος σύννους ἔβρεχε μόλις τὰ χεῖλη διὰ τοῦ οἴνου λέγων καθ' ἑαυτὸν:

— Πολὺ ἔσπευσα νὰ χειροκροτήσω ὅτε ἐβύθισαν τὸν ἥλιον εἰς τὸ Ἰχθυοτροφεῖον. Λάμπει αὐτὸς ἀκόμη καὶ θὰ λάμπῃ ἴσως ἐπὶ τοῦ τάφου μου!

Βῆξ ξηρὰ καὶ ὀδυνηρὰ συνετάραξε τὰ βᾶθρα τοῦ στήθους του διασχίζουσα τοὺς πνεύμονάς του. Κἀτέπνιξε τὸν κρότον καὶ τὸ ἄλγος του διὰ τοῦ μᾶκτρου του, τοῦ φέροντος κεντητὰ ἄνθη καὶ διὰ νὰ ἀποκρύψῃ ἔτι μᾶλλον αὐτὸ ὕψωσε τὸ ποτήριόν του.

— Τριπλαῖ ἀνευφημίαι ἐκάλυψαν τὸν κρότον τῆς βηχός του καὶ τὴν ὀργίλην αὐτοῦ σκέψιν.

— Πῶς νὰ σώσω τὸ Μόνς; ἐσυλλογίζετο ὁ Γουλιέλμος. Τὸ Μόνς εἶνε ἡ κλεῖς τῆς Φλάνδρας! Δὲν ἔχω στρατόν. . . δὲν ἔχω χρήματα! . . . Ἀλλ' ἔχω μίαν ιδέαν.

Ἡ χαρὰ τῶν εὐγενῶν συνδαιτυμόνων, ἐπιτεινομένη ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς εὐθυμίας τοῦ ἡγεμόνος, ἐξισούτο πρὸς τὴν τῶν χυδαίων θεατῶν, τοῦ ἐν τῷ Ἰχθυοτροφεῖῳ θεάματος.

Ὁ Ὁβερκερκ ἀνεφάνη καὶ πλησιάσας εἰς τὸν κύριόν του, προσποιούμενος ὅτι θὰ οἰνοχοῇ:

— Εἶνε ἔτοιμα τὰ πάντα, τῷ εἶπε κρυφίως.

Ὁ Γουλιέλμος τὸν προσεκάλεσε καὶ αὐθις πλησίον του.

— Δὲν θὰ ἱππεύσω, εἶπεν, θέλω μίαν ἄκατον καὶ νὰ ὑπάρχουν ἔτοιμοι ἵπποι εἰς τοὺς σταθμοὺς μέχρι τῆς Ροττερδάμης, ὁ δὲ Γάλλος ἄς τοποθετηθῇ εἰς τὸν θαλαμίσκον τῆς λέμβου.

Ὁ Ὁβερκερκ ἐξῆλθε διὰ δευτέραν φοράν.

— Μοῦ χρειάζεται μία συμβουλὴ καὶ τέσσαρα ἑκατομμύρια, ἐσκέπτετο ὁ Γουλιέλμος. Θὰ εὖρω πάντα ταῦτα παρὰ τῷ φίλῳ μου βᾶν Γκράφτ, ἀφοῦ ὁ Γάλλος αὐτός, τὸν ὅποιον μοῦ ἔπεμψεν ἡ Θεῖα Πρόνοια, ἐγνώρισε τὸν προμηθευτὴν Βρόσμυαν.

ΛΑ'

Η ΕΝ ΒΟΜΠΙΣ ΟΙΚΙΑ

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπηκολούθησε χορός: ὁ Γουλιέλμος ἐπωφελήθη τοῦ θορύβου, ἐπροσποιήθη ὅτι εἶνε κεκοπιτικῶς καὶ ἀφοῦ νῆχάρισθη τὸν κυβερνήτην καὶ τοὺς δημάρχους, οἵτινες συνώδευσαν αὐτὸν μέχρι τοῦ κοιτῶνός του, ἐξῆλθε διὰ κρυφίας θύρας καὶ ὤδευσε πρὸς τὴν παρόχθιον ὁδόν, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ αὐλάρχου του, διότι πράγματι ἐκλονίζετο ἐκ τῆς κοπώσεως.

Ἀκατος ἐλαφρὰ, ἀβαθὴς, ἀρκούντως

μακρά, ὥστε νὰ περιλαμβάνη κομψὸν θαλαμίσκον, διαχώρισμα καὶ ἕτερον θαλαμίσκον, ἦττον πολυτελῆ, ἦτο προσορμισμένη παρὰ τὴν λιθίνην κλίμακα. Αἱ ἄκατοι αὐταὶ χρησιμεύουσι καὶ σήμερον ἀκόμη διὰ τὴν ἐντὸς τῶν διωρύγων κυκλοφορίαν ἐν Ὀλλανδίᾳ. Ὁμοιάζουσι μὲ τὰς παλαιὰς ὀλκάδας, τὰς ἐκτελούσας πλοῦς ἀπὸ Παρισίων εἰς Ὠξέρρην μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι δὲν δύνανται νὰ περιλάβωσι πλείονας τῶν εἰκοσιν ἐπιβατῶν καὶ δὲν ἔχουσι πολλὰ ξύλα καὶ σίδερα. Αἱ ἰδιωτικαὶ ἄκατοι εἶνε μικρότεραι καὶ ἐλαφρότεραι.

Ἀντὶ τοῦ ἐνὸς ἵππου, τοῦ βαίνοντος παρὰ τὴν ὄχθην καὶ σύροντος τὴν ἄκατον, ὁ ὑπασπιστὴς εἶχε διατάξῃ νὰ ζευχθῶσι δύο. Εἰς ἱπποκόμος ἐφιππος προηγείτο ὅπως ὁδηγῇ τὴν ἄκατον νὰ βαῖνῃ κατ' εὐθείαν καὶ ἐμποδίσῃ πᾶσαν σύγκρουσιν καὶ βραδύτητα.

Ὁ Γουλιέλμος κατακεκλιμένος ἐπὶ προσκεφαλαίων ὑπὸ τὸ φῶς λυχνίας ἀνημένης ἄνωθεν αὐτοῦ, εἰργάσθη δι' ὅλης τῆς νυκτός, ἡ ἄκατος ἐκινεῖτο ἡρέμα, χωρὶς κρότον καὶ χωρὶς κίνδυνον. Οἱ καλπάζοντες παρὰ τὴν ὄχθην ἵπποι ἡλλάσσοντο κατὰ πᾶσαν πέμπτην λεύγαν καὶ ἀντικαθίσταντο ὑπὸ ἐτέρων ἀκμαίων. Ὁ Λαγκομπέρζ ἐκοιμᾶτο εἰς τὸν δεῦτερον θαλαμίσκον μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν ἡσυχίαν. Ἄλλως τε καὶ δὲν ἐφοβείτο πολὺ βλέπων ὅτι μετέβαινεν ὅπου καὶ ὁ βασιλεὺς, τὸ δὲ μέλλον ἐφαίνετο αὐτῷ εὐδαιμον, παραβαλλόμενον πρὸς τὴν τύχην, ἣν ἐπεφύλαττε δι' αὐτὸν ὁ Λουδοῦ.

Εὐνόητος εἶνε ἡ φυγὴ τοῦ Λαγκομπέρζ. Ὁ Σερὼν προσωρινῶς εἶχε περιορίσει αὐτὸν εἰς ἓν δωμάτιον τοῦ ἄνω πατώματος τοῦ πύργου, τὸ δωμάτιον τοῦτο ἐφωτίζετο διὰ φεγγίτου, ὁ δὲ Λαγκομπέρζ, πάντοτε ὑποπτος, ἠθέλησε νὰ μάθῃ διατί ἔφερον αὐτὸν νὰ κατοικήσῃ εἰς μέρος τόσον ὕψηλόν καὶ ἀπομεμακρυσμένον, κατὰ συνέπειαν παρετήρησεν, ὅπως πάντοτε πράττει ἡ καθειρομένη γαλῆ, διὰ τοῦ φεγγίτου καὶ εἶδε τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ ἐσωτερικῇ αὐλῇ. Αἰφνης διέκρινε τὸν Ἰασπῖνον, ἔπειτα τὸν Γεράρδον, ἀκολούθως τὸν Ρυθαντέλ καὶ ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς. Εἶδε κατόπιν τὸν Λουδοῦ ἐξερχόμενον ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ βασιλέως καὶ κατερχόμενον ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς, μετὰ μίαν στιγμήν δέ, οἷον θαῦμα φοβερόν! εἶδε, μὲ τὰ ὄμματά του, τὸν Βελαίρ τὸν ξανθοκόμην, ἐναγκαλιζόμενον τὸν Γεράρδον καὶ τὸν Ἰασπῖνον.

Καὶ ὁ μάλλον ἡλίθιος κατανοεῖ εὐχερῶς τὰ πράγματα, ὅταν πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντός του ἢ τῆς ζωῆς του. Ὁ Λαγκομπέρζ εὐθὺς μετὰ τὸ θάμβος ἐνόησε ποία θὰ ἦτο ἡ μηχανὴ τοῦ Λουδοῦ ὅτε ἤθελε μάθει τὴν ἀνάστασιν τοῦ Βελαίρ. Δύναται τις καλῇ τῇ πίστει ν' ἀπατηθῇ λέγων ὅτι συνέτριψεν ἓνα ἄνθρωπον δι' ὀγκώδους λίθου, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσθέτῃ καὶ δύο πληγὰς

διὰ ξίφους, αἵτινες δὲν ἄφησαν τὸ ἐλάχιστον ἔχνος.

Ὁ Λαγκομπέρζ ἐγίνωσκε τὸν Λουδοῦ. Κανεὶς δὲν ἠνείχετο ὀλιγώτερον αὐτοῦ τὰς τοιαύτας ἀστειότητας, πᾶς ἐμπαιγμὸς γενόμενος κατ' αὐτοῦ ἀπέληγε πάντοτε εἰς τὴν κλίμακα ἀγχόνης ἢ εἰς τὴν θύραν ἀποκρύφου εἰρκτῆς.

Ὁ Λαγκομπέρζ λοιπὸν δὲν ἐδίστασε καὶ δικαίως. Ἦδη κλητὴρ τις προσήρχετο διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ αὐτῷ ὅτι τὸν ἐζήτησε ὁ ὑπουργός. Ἡ ὀργὴ τοῦ Λουδοῦ ἐμελλε νὰ ἐκχυθῇ ὀλόκληρος κατὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου. Εὐθὺς ὡς ὁ κλητὴρ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν ξιφομάχον τὴν διαταγὴν, οὗτος ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ἐξῆλθε πρῶτος καὶ ἐνῶ ὁ κλητὴρ ἐστρέφετο διὰ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, ὁ Λαγκομπέρζ τὸν ὤθησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἔκλεισε καλὰ τὴν θύραν καὶ κατήλθε μετὰ σπουδῆς τὴν κλίμακα.

Οἱ ὑπηρεταί, οἵτινες τὸν εἶχον φέρει μεθ' αὐτῶν εἰς Βαλενσιέννην, τῷ ἔδειξαν ποῦ ἔκειντο οἱ σταῦλοι. Ὁ Λαγκομπέρζ, γνωρίζων προσωπικῶς τὸν ἱπποκόμον τοῦ Λουδοῦ, ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἓνα ἵππον, πρᾶγμα σύνηθες καὶ πολλάκις ἄλλοτε γινόμενον, χάριν τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργοῦ, μετὰ ἓν τέταρτον δὲ τῆς ὥρας ὁ Λαγκομπέρζ ἐγένετο ἄφαντος.

Ποῦ νὰ μεταβῇ; εἰς Γαλλίαν; Ἄλλ' ὁ Λουδοῦ θὰ τὸν συνελάμβανε τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Ὅχι! μέχρι τῶν συνόρων ἡ ἀπόστασις ἦτο μιᾶς λεύγης· ὁ δραπετὴς διήλθε τὰς γραμμὰς τῶν πολιορκητῶν, καὶ εἶδε συλλαμβανόμενους τοὺς ἀγγελιαφόρους τοῦ πρίγκηπος τῆς Βέργης, ἔδειξε τὸ ὑπογεγραμμένον παρὰ τοῦ Λουδοῦ διαβητήριόν του, τὸ χρησιμεῖον αὐτῷ εἰς πάσας τὰς ἐκδρομὰς, καὶ ἰδοὺ πῶς ἀπὸ σταθμοῦ εἰς σταθμόν, δαπανῶν τὸν κύλινδρον τῶν χρυσῶν νομισμάτων, τῶν ἀπερισκέπτως δωρηθέντων αὐτῷ παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ, κατῳρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς Χάγην, ἐνῶ πάντες οἱ ἄλλοι ἐκ Μὸνς πεμφθέντες ἀγγελιαφόροι, εἶχον συλληφθῇ αἰχμαλώτοι.

Καὶ νῦν κοιμᾶται ἐφ' ἐνὸς τάπητος εἰς τὸν θαλαμίσκον τῆς ἄκατος, πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ, κατακλίνεταί ὁ κύων παραφύλαξ, ὅστις ὄνειρεύεται θήρας ἀγριοχοίρων· πρὸς τ' ἀριστερὰ τοῦ ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Γουλιέλμου, ὅστις ὄνειρεύεται νέαν πυροτεχνήματα. Ὁ δὲ Λαγκομπέρζ ὄνειρεύεται τοὺς εὐχύμους ἀττακῆς τῆς Δροδρέχτης καὶ τὰ χρυσὰ φλωρίνια, τὰ ἦττον κίτρινα τοῦ ἰσπανικοῦ οἴνου, τοῦ πωλουμένου εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Ἀρκτου, ἐν τῇ ὁδῷ Κέυσερ, ὄνειρεύεται πάσας τὰς ἡδονὰς, τὰς ἀγνώστους εἰς τὸν πιστὸν στρατιώτην, καὶ τὰς ὁποίας ὁ αὐτόματος δύναται ν' ἀποκτήσῃ τόσον εὐθηνὰ διὰ μιᾶς μόνης προδοσίας.

Ἐν τούτοις ἡ ἄκατος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας ἐξηκολούθει νὰ πλῆρῃ τὴν διώρυγαν τοῦς αὐλακας αὐτῆς δὲν ἐφώτιζεν ἡ σελήνη, ἀλλ' ἡ ὥρᾴ ἡώς, ἥς τὸ φῶς ἀντηνακλάτο ἤδη ἐπὶ τῶν ὕδατων. Πρὸ πολλοῦ εἶχε διέλθει πρὸ τοῦ Δέλφτ

καὶ ἦτο ἡμέρα ἤδη ὅτε διήρχετο πρὸ τοῦ χωρίου Ἀβεροχίας, οὐ αἱ γραφικώταται οἰκίαι βρέχονται ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Ἐπεται συνέχεια.

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Καὶ ὁ κύριος Δορζέρ ἐπιμένει νὰ μὲ κατηγορῇ;

— Πλέον παρὰ ποτε. Πρῶτα εἶχε μερικὰς ἀμφιβολίας. Τώρα δὲν ἔχει καμμίαν. Εἶνε πεπεισμένος πῶς εἴσθε ἐνοχος. Καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἂν ἦτο ἐνορκος οὐδὲ τὰς ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις θὰ παραδέχετο καὶ νὰ σᾶς πῶ εἰς αὐτὸ θὰ εἶχεν ἄδικον.

Ὁ Ροβέρτος ἔκαμε κίνημα ὀργῆς, ἀλλ' ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ μὴ ἀποκριθῇ εἰς τὸ σκληρὸν τοῦτο σκῶμμα.

— Ἀλλὰ, ἐπανέλαθεν ψυχρῶς ὁ κύριος Βορισώφ, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπασχολεῖ τοῦτο τὸν κύριον Δορζέρ. Ἀδιαφορεῖ ἂν σεῖς εἴσθε ὁ δράστης τῆς κλοπῆς. Θέλει μόνον νὰ μὴ μένετε πολὺ εἰς τὴν πόλιν ποῦ κατοικεῖ.

— Μήπως φοβεῖτε ὅτι θὰ τοῦ βιάσω καὶ πάλιν τὸ χρηματοκιβώτιόν του; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Ὅχι! φοβεῖται μήπως ἐχθέσετε τὴν κόρην του.

— Σᾶς εἶπα καὶ προηγουμένως, ὅτι σᾶς ἀπαγορεύω νὰ ἀναμειγνύετε τὴν δεσποινίδα Δορζέρ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

— Μοῦ ἀπαγορεύετε! ἐπανέλαθεν ὁ συνταγματάρχης μειδιῶν περιφρονητικῶς. Οὐδὲ λαμβάνω κἂν τὸν κόπον νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω, ὅτι ἐγὼ μόνος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δίδω διαταγὰς. Ἀρκεῖ νὰ μὲ ἀκούσετε μέχρι τέλους.

Ἄλλοτε ἐγνώριζα πολὺ ὀλίγον τὸν κύριον Δορζέρ, εἶχα σχέσεις ὡς κεφαλαιούχος πρὸς Τραπεζίτην του. Δὲν μ' ἐβλέπατε καὶ σεῖς πολὺ συχνὰ εἰς τὸ γραφεῖόν του ὅτε εἴσθε γραμματεῖς του;

Δι' αὐτό, τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀνεκαλύφθη ἡ κλοπὴ, ὁ κύριος Δορζέρ ἐφαίνετο πολὺ ἐπιφυλακτικὸς πρὸς ἐμέ. Εὐρέθην ἐκεῖ κατὰ τύχην, ὅτε ἐγένετο γνωστὸν ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιον ἦτο ἀνοικτὸν δι' ἀντίκλειδος, καὶ τότε, σᾶς βεβαιῶ, κανεὶς δὲν σᾶς ὑπωπτεύθη.

Ἡ ἀνεξήγητος ἐξαφάνισίς σας ἐγένετο ἀμέσως γνωστὴ καὶ τότε μόνον σᾶς ὑπωπτεύθησαν.